

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 69/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...). – (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę przedmiotowego rozstrzygnięcia, skutkujący ustaleniem błędnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonego. Sąd I instancji przyjął, że oskarżona popełniła czyn polegający na tym, że w (...) w W. działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem sfalszowała dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksła in blanco, w ten sposób, że podrobiła podpis A. K., po czym użyła tak sfalszowanego dokumentu w pośrednictwie kredytowym, co	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>miało stanowić czyn z art.310 § 1 kk w zw. z art.310 § 3 kk i z art.310 § 2 kk w zw. z art.310 § 3 kk w zw. z art.11 § 2 kk i z art.12 § 1 kk. Sąd I instancji nie uwzględnił jednak, że dla bytu przestępstwa z art.310 kk istotne jest to, czy sprawca zamierzał posłużyć się sfalszowanym środkiem płatniczym jako autentycznym.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji bezzasadny w stopniu oczywistym. Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu</p>			

Okręgowego w Poznaniu.

Zasada się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień samej oskarżonej.

Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości

logicznego rozumowania.
Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia.
Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w

toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne
z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego (vide:
wyroki Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84; z
22.01.1975r., I
KR 197/74, publ.
OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r.,
II KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w

tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu

okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie

materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że oskarżona będąc trzykrotnie przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym przyznawała się do wszystkich stawianych jej zarzutów, w tym także tego dot. czynu przypisanego jej w pkt 2 zaskarżonego wyroku.

Składając wyjaśnienia nie kwestionowała swojej winy i sprawstwa : „...przyznaję się do wszystkich trzech postawionym mi zarzutów.

Bardzo żałuję swoich czynów [...]...ja by otrzymać tą pożyczkę w kwocie (...) zł; wypełniłem za A. K. wszystkie dokumenty, w tym deklarację wekslową i weksel in blanco

podpisując je...
” (vide: k.357v).
Nie sposób
podzielić
stanowiska
zawartego na
s.3 apelacji,
że „weksel in
blanco stanowił
wyłącznie
załącznik do
umowy
kredytowej i
nie miała ona
zamiaru w
jakikolwiek
sposób się nim
posłużyć”. Już
z wyjaśnień
oskarżonej
wynika, że takim
sfalszowanym
wekslem
posłużyła się
w pośrednictwie
kredytowym by
uzyskać
przedmiotową
pożyczkę.
Przestępstwo z
art.310 § 1
kk popełnia ten
kto podrabia
albo przerabia
polski albo obcy
pieniądz, polski
albo obcy znak
pieniężny, który
został ustalony
jako prawny
środek płatniczy,
jednak nie został
jeszcze
wprowadzony
do obiegu, inny
środek płatniczy
albo dokument
uprawnający do
otrzymania
sumy pieniężnej

albo zawierający
obowiązek
wypłaty
kapitału,
odsetek, udziału
w zyskach albo
stwierdzenie
uczestnictwa w
spółce lub z
pieniędzy,
innego środka
płatniczego albo
z takiego
dokumentu

usuwa oznakę
umorzenia. Z
kolei sprawcą
przestępstwa z
art.310 § 2
kk jest ten,
kto to pieniądź,
inny środek
płatniczy lub
znak pieniężny
albo dokument
określone w § 1
puszcza w obieg
albo go w takim
celu przyjmuje,
przechowuje,
przewozi,
przenosi,
przesyła albo
pomaga do jego
zbycia lub
ukrycia.

**Dokumentami
uprawniającymi
do podjęcia
sumy**

pieniężnej są
takie, z których
posiadaniem
wiąże się prawo
do otrzymania
określonej sumy.

**Do tej
kategorii
należą także
wszystkie**

rodzaje
weksli w
rozumieniu
ustawy z
28.04.1936 r. –
Prawo wekslowe
(Dz.U. z 2016 r.
poz. 160; vide:
postanowienie
SN z 5.04.2017
r., III KK
121/17, LEX
nr 2298276).
Konieczne jest
jednak, aby
dokument
spełniał warunki
określone dla
weksla w
przepisach
prawa
wekslowego
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
7.10.1998 r., II
AKa 302/98).
Jest to
przestępstwo
umyślne,
popelnione w
formie zamiaru
bezpośredniego,
tj. sprawca
odpowiada tylko
wtedy, gdy
działa, chcąc
podrobić lub
przerobić
pieniądz albo
dokument
równoważny lub
chcąc usunąć
oznakę
umorzenia z tych
przedmiotów.
Natomiast **nie**
jest to
przestępstwo

kierunkowe.

Popelnione
zostaje **ono**
niezależnie od
celu, w jakim
sprawca
działa, stąd
też dywagacje
obrońcy zawarte
w apelacji są
pozbawione racji
bytu. Pozostają
one zresztą w
rażącej
rozbieżności z
kolejnymi
twierdzeniami
samej
oskarżonej, co
świadczy
jednoznacznie o
koniunkturalizmie
zarzutu. Został
on podniesiony
dopiero po
wymierzeniu
oskarżonej kary
i ma na
celu wyłącznie
jej uniknięcie.
W orzecznictwie
pogląd ten uznać
należy za
utrwalony, czego
dowodem są
m.in. wyroki
Sądu
Najwyższego z
dnia
24.04.1976r. (II
KR 56/76),
czy też Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z
dnia 7.11.2013r.
(II AKa
179/13), który
wskazał wprost,
że **cel, jaki**
przyświeca

**sprawcy
czynu z
art.310 § 1 kk,
jest obojętny,
ale zamiar już
nie,
przestępstwo
to może być
bowiem
popelnione
wyłącznie
umyślnie.**

Sytuacja taka
miała
niewątpliwie
miejsce w
realiach
niniejszej
sprawy, czego
dowodem są
przytoczone
powyżej
wyjaśnienia
samej
oskarżonej.

Chcąc uzyskać
pożyczkę
sfalszowała
weksel in blanco
a następnie w
tym celu użyła go
w pośrednictwie
kredytowym.

Tym samym
puściła go w
obieg w
rozumieniu
art.310 § 2 kk.
Istotne jest, że
miała rzecz jasna
świadomość, że
weksel
sfalszowany,
skora sama
wcześniej tego
się dopuściła.
Sposób
wpuszczenia w
obieg nie ma
znaczenia (vide:

<p>Konarska-Wrzosek V. (red.), Lach A., Lachowski J., Oczkowski T., Zgoliński I., Ziólkowska A. Kodeks karny. Komentarz do art.310, teza 7, publ. WKP, 2020). Nie także znaczenia czy oskarżona miała zamiar spłaty pożyczki, którą weksel ten zabezpieczał.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art.310 § 1 i 2 kk,</p> <p>ewentualnie o :</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do sądu I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Brak możliwości uwzględnienia ww. wniosków jest wynikiem uznania zarzutu apelacji za bezzasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1pkt 1-7 wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)</p>		

Zwięzłe o powodach w utrzymania w mocy			
Uznanie zarzutu apelacji za bezzasadny i brak okoliczności uzasadniających zmianę lub uchylenia wyroku z urzędu.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2 pkt 3	O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. Nr 16, poz. 124 z późn.zm.) i § 1, § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust.1-3, § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z	

urzędu (tj. Dz.U.
z 2019, poz. 18).
Z tego też tytułu
sąd zasądził na
rzecz adw. I. T.
kwotę 738 zł;
(w tym 23 %
podatek VAT).

Na podstawie
art.624 § 1
kpk zwolniono
oskarżoną z
obowiązku
uiszczenia
Skarbowi
Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze,
mając na uwadze
aktualną
sytuację
majątkową ww. i
należności jakie
ją obciążają.

7. PODPIS

M. Ś. P. S. P. G.